

1 9 6 5
Nr 10 (49)

INSTYTUT ŁĄCZNOŚCI
WARSZAWA — MIEDZESZYN

PRZEGLĄD
ZAGADNIEŃ
ŁĄCZNOŚCI

Instytut Łączności
Instytut Łączności
Nr

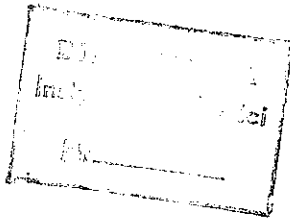

MINISTERSTWO ŁĄCZNOŚCI

PRZEGLĄD ZAGADNIEN ŁĄCZNOŚCI

ROK 5

WARSZAWA 1965

NR 10(49)

INSTYTUT ŁĄCZNOŚCI

Ośrodek Informacji Techniczno-Ekonomicznej

Kolegium Redakcyjne:

Przewodniczący - mgr inż. Zenon Szpigler
Z-ca Przewodniczącego - mgr inż. Władysław Cetner

Członkowie:

mgr inż. Władysław Adaszewski, inż. Edmund Janowski,
prof. Stefan Jasiński, mgr inż. Stanisław Kobus,
mgr inż. Adam Moniuszko, mgr inż. Józef Możejko,
mgr Zofia Życińska

Sekretarz Redakcji - Irena Kulko

Adres Redakcji

Instytut Łączności

Ośrodek

Informacji Techniczno-Ekonomicznej

Warszawa-Miedzeszyn, ul. Szachowa 1

NA PRAWACH REKOPISU - DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO

Redaktor: W. Żychowski

Montaż tekstu: B. Drabik

Dział Wydawniczy Instytutu Łączności
Format B5. Nakład 640. Druk ukończono
w grudniu 1965 r.

**PRZEGLĄD
ZAGADNIENÍ ŁĄCZNOŚCI**

**Uchwały XV Kongresu Światowego Związku Pocztowego
(Wiedeń 1965)**

SPIS TREŚCI

	Str.
1. Tadeusz Jaroń - Zmiany dokonane przez XV Kongres Światowego Związku Pocztowego w Aktach tego Związku	1
2. Kazimierz Kotowski - Organizacja i zadania Komisji Doradczej Studiów Pocztowych (CCEP) w świetle uchwał XV Kongresu UPU	36

ZMIANY DOKONANE PRZEZ XV KONGRES
ŚWIATOWEGO ZWIĄZKU POCZTOWEGO
W AKTACH TEGO ZWIĄZKU

W dniach od 29 maja do 10 lipca 1964 r. odbyły się w Wiedniu obrady XV Kongresu Światowego Związku Pocztowego. Był to już drugi kongres, który obradował w stolicy Austrii. W mieście tym miały miejsce również obrady czwartego z kolei kongresu Światowego Związku Pocztowego w 1891 r.

Kongres jest najwyższym organem Światowego Związku Pocztowego, złożonym z upoważnionych przedstawicieli krajów będących członkami tego Związku i jako taki ma obowiązek:

a) dokonywać rewizji i uzupełnień Konwencji i Porozumień, zawierających statut Związku i postanowienia o wymianie wszelkiego rodzaju przesyłek i usług w pocztowym obrocie międzynarodowym;

b) uchylać limit wydatków rocznych Związku do chwili zebrania się następnego kongresu;

c) dokonywać wyboru krajów do egzekutywy, jaką jest Rada wykonawcza, oraz do Rady zarządzającej Komisji doradczej studiów pocztowych oraz ustalić zadania, które mają wykonać oba te organy w okresie do następnego kongresu.

Kongresy zbierają się w zasadzie co 5 lat. Każdy z dotychczasowych kongresów rozszerzał zakres działalności Światowego Związku Pocztowego, wprowadzając nowe przesyłki lub usługi do międzynarodowego obrotu pocztowego lub ułatwienia w wymianie przesyłek, a w szczególności:

- 1) kongres w Bernie w 1874 r. uchwalił pierwszą Konwencję, zawierającą statut Związku i ustalił główne jego kierunki działania, jak utworzenie jednego obszaru pocztowego dla wymiany korespondencji, na którym obowiązują jednolite przepisy, jednolite opłaty dla przesyłek listowych i zagwarantowanie wolności tranzytu na obszarze Związku;
- 2) na kongresie w Paryżu w 1878 r. zawarto Porozumienia o listach z podaną wartością i o przekazach;
- 3) na kongresie w Lizbonie w 1885 r. zawarto Porozumienia o zleceniach i o paczkach pocztowych,
- 4) na kongresie w Wiedniu w 1891 r. zawarto Porozumienie o prenumeracie czasopism,
- 5) na kongresie w Rzymie w 1906 r. opracowano postanowienia o międzynarodowych pocztowych kuponach na odpowiedź;
- 6) na kongresie w Madrycie w 1920 r. przyjęto frank złoty jako walutę dla rozrachunków między Zarządami Pocztowymi z obrotów pocztowych, opracowano i włączono do Konwencji przepisy o pocztowych kartach tożsamości oraz zawarto Porozumienie o przelewach pocztowych;

7) na kongresie w Londynie w 1929 r. wprowadzono służbę pakietów, które mają ułatwić przesyłanie drobnych towarów;

8) na kongresie w Kairze w 1934 r. zawarto dodatkowe Porozumienie o pocztowych bonach podróźnych;

9) na kongresie w Buenos Aires w 1939 r. dopuszczono przesyłki fonopost jako nowy rodzaj przesyłek listowych;

10) na kongresie w Paryżu w 1947 r. zawarto układ z Organizacją Narodów Zjednoczonych, zmieniono procedurę dotyczącą przyjmowania do Związku nowych członków i powołano do życia Komisję wykonawczą i łącznikową, jako organ Związku działający w przerwach między kongresami;

11) na kongresie w Brukseli w 1952 r. zwolnienia od opłat pocztowych przyznane dotąd jeńcom wojennym rozszerzono na cywilne osoby internowane oraz na druki wypukłe dla ociemniałych;

12) na kongresie w Ottawie w 1957 r. zawarto Porozumienie o międzynarodowej służbie oszczędności oraz powołano do życia Komisję doradczą studiów pocztowych, której głównym zadaniem jest opiniowanie modernizacji urządzeń pocztowych i służenie pomocą w organizowaniu służby pocztowej krajom, które uzyskują niepodległość.

Kongresy mają podjąć decyzję na temat wniosków zgłoszonych przez kraje będące członkami Związku oraz przez Komisję wykonawczą i łącznikową. Ostatni kongres w Wiedniu miał rozpatrzyć w sumie około 1.200 wniosków. Obrady kongresu odbywały się w 9 komisjach oraz na posiedze-

niach plenarnych. W obradach tego kongresu wzięli udział przedstawiciele 122 na 126 krajów = członków Związku.

Uchwały, które powziął XV Kongres w Wiedniu dotyczą:

- a) spraw polityczno-organizacyjnych Związku,
- b) budżetu Związku,
- c) zmian stawek taryfowych za przesyłki i usługi pocztowe w obrocie międzynarodowym oraz wysokości udziałów w rozrachunkach między Zarządami Pocztowymi wykonującymi te usługi, jak również zmian w postanowieniach o odszkodowaniu za przesyłki;
- d) wprowadzenia uproszczeń i usprawnień w postępowaniu z przesyłkami pocztowymi i w dokonywaniu rozrachunków z obrotów pocztowych z zagranicą,
- e) inne zmiany w przepisach dotyczących międzynarodowego obrotu pocztowego, jak kwalifikowanie przesyłek, uprawnienia nadawców i odbiorców itp.,
- f) ustalenia zadań dla Rady wykonawczej Związku i dla Rady zarządzającej Komisji doradczej studiów pocztowych.

Dla dokładniejszego zobrazowania zmian dokonanych przez kongres wiedeński w Aktach Światowego Związku Poczto-owego zostaną poniżej podane zmiany dokonane w każdym z tych Aktów.

Na kongresie w Wiedniu zostały uchwalone następujące Akty:

- a. Konstytucja Światowego Związku Poczto-owego,
- b. Światowa Konwencja Poczto-owa,

- c. Porozumienie o listach i pudełkach z podaną wartością,
- d. Porozumienie o paczkach pocztowych,
- e. Porozumienie o przekazach pocztowych i pocztowych bonach podróźnych,
- f. Porozumienie o przelewach pocztowych,
- g. Porozumienie o przesyłkach za pobraniem,
- h. Porozumienie o zleceniach,
- i. Porozumienie w sprawie międzynarodowej służby oszczędności,
- j. Porozumienie w sprawie prenumeraty czasopism i wydawnictw periodycznych.

Do każdego z tych Aktów uchwalono również Protokoły końcowe, zawierające wyjątki od zasad podanych w Akcie głównym oraz Regulaminy wykonawcze z tym, że odnośnie Konstytucji Regulamin ten nazwano generalnym.

Delegacja polska podpisała Akty wyliczone pod a. do e. oraz pod g., jak również pod j. Z uwagi jednak na obowiązujące przepisy dewizowe nie będą przez nas w najbliższym czasie wykonywane Porozumienia o przesyłkach za pobraniem i w sprawie prenumeraty czasopism i wydawnictw periodycznych. W tym stanie rzeczy zostaną poniżej omówione tylko zmiany wprowadzone przez kongres wiedeński w tych Aktach Związku, które będą przez nas wykonywane.

KONSTYTUCJA ŚWIATOWEGO ZWIĄZKU POCZTOWEGO I REGULAMIN GENERALNY

Dotychczas w części pierwszej Konwencji i jej Regulaminu wykonawczego zawarte były postanowienia statutowe Związku. Na wzór więc innych organizacji międzynarodowych oraz dla ułatwienia i przyspieszenia procedury ratyfikacyjnej w wielu krajach wyłączono te postanowienia z Konwencji i jej Regulaminu wykonawczego i utworzono dla nich następujące nowe Akty prawne: Konstytucję Światowego Związku Pocztowego, Protokół końcowy Konstytucji, Regulamin generalny oraz Protokół końcowy Regulaminu generalnego. W związku z tym postanowiono, że Aktami obligatoryjnymi dla wszystkich krajów - członków Związku są:

- a) Konstytucja,
- b) Regulamin generalny,
- c) Konwencja,
- d) Regulamin wykonawczy Konwencji.

Rozszerzono dotychczasowe cele Światowego Związku Pocztowego również na udzielanie w miarę możliwości pomocy technicznej w zakresie poczty krajom będącym członkami Związku, nakładając na Biuro Międzynarodowe Związku obowiązek udzielenia tej pomocy w ramach międzynarodowej współpracy technicznej.

Skasowano we wstępie do dotychczasowej Konwencji, (obecnej Konstytucji) oraz we wstępach do wszystkich Porozumień wykaz krajów, które zawarły odnośne Akty; podobnie skasowano w Konstytucji wyliczenie terytoriów, dla

których kraj - członek Związku zapewnia pocztowe stosunki międzynarodowe. Dodano natomiast w Konstytucji postanowienia wyjaśniające, które kraje są członkami Związku, a mianowicie te kraje, które:

- a) są członkami w dniu wejścia w życie Konstytucji,
- b) zostaną dopuszczone do Związku na podstawie postanowień art. 9 Konstytucji.

Zobowiązano również Biuro Międzynarodowe Związku do utrzymywania w stanie aktualnym wykazu krajów - członków Związku oraz tych krajów, które przystąpiły do poszczególnych Porozumień.

Zliberalizowano nieco dotychczasowe postanowienia o przyjmowaniu nowych członków do Związku w tym kierunku, że kraj należący do ONZ może każdej chwili przystąpić do Związku na podstawie deklaracji przesłanej drogą dyplomatyczną do Rządu Konfederacji Szwajcarskiej, a przez niego do krajów dotychczasowych członków Związku. Deklaracja ta ma zawierać formalne przystąpienie do Konstytucji i do Aktów obligatoryjnych Związku.

Sprecyzowano również, że przystąpienie lub dopuszczenie do Związku nowego kraju - członka liczy się od daty notyfikacji tego faktu rządów krajów - członków przez Rząd Konfederacji Szwajcarskiej.

Protokół końcowy Konstytucji daje prawo dotychczasowym krajom - członkom Związku, którzy nie podpisali Konstytucji, przystąpienia do niej w każdym czasie, a notyfikacja o tym przystąpieniu ma być przesłana drogą dy-

diplomatyczną do Rządu Szwajcarskiego, który zawiadomi o niej rządy wszystkich krajów - członków Związku.

Dla uniknięcia w przyszłości trudności, jakie miały miejsce w związku z rezygnacją Brazylii i Indii zorganizowania w tych krajach XV Kongresu, mimo przyjętych przez te kraje dobrowolnych zobowiązań, uzupełniono w Regulaminie generalnym dotychczasowe postanowienia o kongresach następująco:

Jeżeli kraj wyznaczony za jego zgodą przez kongres nie jest w stanie zwołać kongresu, wówczas Rada wykonawcza wyznacza kraj, gdzie kongres ma się zebrać, oczywiście w porozumieniu z tym krajem. Rząd tego kraju w porozumieniu z Biurem Międzynarodowym ustala dokładną datę i miejsce zebrania kongresu, przy czym zaproszenia mają być wysłane do krajów - członków na rok przed powyższą datą. W razie zaistniałych trudności dyplomatycznych, zaproszenie na kongres może być przesłane przez Dyrektora generalnego Biura Międzynarodowego. W przypadku gdy zaistnieją trudności w wyznaczeniu konkretnego kraju do zwołania u niego kongresu, wówczas Biuro Międzynarodowe w porozumieniu z Radą wykonawczą i za zgodą Rządu Konfederacji Szwajcarskiej organizuje kongres w Szwajcarii, jako w kraju, w którym Związek ma swą siedzibę. W tym przypadku zaproszenia na kongres wysyła Biuro Międzynarodowe.

Zmieniono nazwę Komisji wykonawczej i łącznikowej na Radę wykonawczą (CE), na wzór nazwy analogicznej organów w innych organizacjach międzynarodowych. Zwiększono skład tej Rady z 20 na 27 krajów - członków i rozszerzono jej uprawnienia na:

a) popieranie rozwoju pocztowej pomocy technicznej w ramach międzynarodowej współpracy technicznej;

b) wyznaczenie kraju, w którym ma się odbyć następny kongres;

c) badanie rocznego sprawozdania z działalności Rady zarządzającej Komisji doradczej studiów pocztowych (C.C.E.P.) i wniosków przedstawionych przez tę Radę;

d) ustalenie, które z międzynarodowych organizacji mają być zapraszane na kongres i upoważnianie Dyrektora generalnego Biura Międzynarodowego do wysyłania im zaproszeń;

e) zalecanie Władzy nadzorczej, którą jest Rząd szwajcarski, jeżeli okoliczności tego wymagają, wydania upoważnienia do przekroczenia uchwalonego przez kongres limitu zwyczajnych wydatków Związku.

W kwestii personelu Biura Międzynarodowego Rada wykonawcza mianuje na wniosek Rządu szwajcarskiego tylko Dyrektora generalnego i zatwierdza na wniosek Dyrektora generalnego nominacje pracowników wyższych i średnich.

Na sesjach Rady uczestniczy w charakterze obserwatora przedstawiciel Zarządu Pocztowego kraju, w którym sesja się odbywa, o ile kraj ten nie jest członkiem Rady.

Postanowienia dotyczące Biura Międzynarodowego zmieniono w tym kierunku, że będzie ono pozostawać pod wysokim nadzorem Rządu szwajcarskiego, a nie jak dotąd szwajcarskiego Zarządu Pocztowego. Dotychczasowy tytuł Dyrektora Biura zmieniono z mocą natychmiastową na dyrektora

generalnego. Upoważniono Biuro Międzynarodowe do czuwania nad tym, aby Akty Unii ograniczonych terytorialnie oraz umowy specjalne zawierane między Zarządami Poczto- wymi nie zawierały dla publiczności mniej korzystnych postanowień niż te, które przewidziane są w odnośnych Aktach Światowego Związku Poczto- wego. Wszelkie w tym względzie stwierdzone nieprawidłowości Biuro ma komuni- kować Radzie wykonawczej. Biuro ma również informować Zarządy o istnieniu Unii ograniczonych i o zawarciu przez Zarządy umów specjalnych.

Dodano nowe postanowienia, na mocy których Związek może wysyłać swych obserwatorów na kongresy, konferen- cje i inne zebrania Unii ograniczonych. Związek może rów- nież współpracować z międzynarodowymi organizacjami, ma- jącymi pokrewne zainteresowania i działalności, dla za- pewnienia ścisłej współpracy w dziedzinie poczty między- narodowej.

Na wniosek nowych krajów afrykańskich i azjatyckich, mimo utrzymania języka francuskiego jako jedyne- go języka urzędowego Związku, kongres zdecydował, iż na żąda- nie jednego kraju lub grupy krajów dokumenty wydawane przez Związek są tym krajom dostarczane w każdym żąda- nym przez nie języku albo przez Biuro Międzynarodowe lub też przez ośrodki regionalne w porozumieniu z Biurem. Każdy dokument wydawany przez Biuro dostarcza się kra- jom - członkom równocześnie w językach przez nie zażą- danych. Koszty publikacji tych dokumentów łącznie z ko- szta- mi tłumaczenia ponoszą te kraje, które prosiły o nadsyłanie im dokumentów w danym języku. Jeżeli koszty

te ponosić ma grupa krajów, rozdziela się je między nie proporcjonalnie do ich udziałów w ponoszeniu wydatków ogólnych Związku. Żądanie zmiany wybranego języka powinno Biuro uwzględnić w okresie nie dłuższym niż po 2 latach. Data wejścia w życie i praktyczne stosowanie nowych zasad językowych będzie ustalone przez Radę wykonawczą, przy wzięciu przez nią pod uwagę praktycznych wymogów związanych z organizacją tego nowego systemu. Biuro Międzynarodowe powinno jednak już obecnie wykonywać żądania krajów dostarczenia im dokumentów Związku w każdym języku, stosując środki tymczasowe, jak np. za pomocą tłumaczeń dokonywanych przez agencje prywatne lub przez zawieranie umów z inną instytucją specjalistyczną, która stosuje system wielojęzyczny.

W postanowieniach o wydatkach Związku dodano, że limit rocznych wydatków zwyczajnych może być w razie konieczności przekroczony pod następującymi warunkami:

a) do przekroczenia winna upoważnić władza nadzorcza, tj. Rząd szwajcarski na zalecenie uchwalone przez Radę wykonawczą;

b) nie można upoważnić do przekroczenia limitu wydatków w pierwszym roku po kongresie, począwszy zaś od drugiego roku limit może być przekroczony rocznie najwyżej o 5% i w każdym następnym roku o dalsze 5%.

Sprecyzowano również, że kraje nowo przyjęte do Związku oraz występujące z niego mają uiszczyć swe składki za cały rok, w którym zostały przyjęte do Związku lub wystąpiły z niego.

Kongres uchwalił limit rocznych wydatków zwyczajnych Związku w wysokości 3.710.000 fr.zł., podczas gdy limit uchwalony przez kongres w Ottawie wynosił 1.750.000 fr.zł. Limit wydatków uchwalony przez kongres wiedeński ma zastosowanie z mocą wsteczną od 1.I.1964 r.

Zmieniono postanowienia dotyczące ratyfikacji Aktów Związku w tym kierunku, że tylko Konstytucja musi być ratyfikowana, pozostałe zaś Akty mogą być aprobowane wg zasad konstytucyjnych poszczególnych krajów. Notyfikacja o ratyfikacji Konstytucji i o aprobacie innych Aktów Związku ma być przesłana nie do rządu kraju, w którym odbył się kongres, lecz do Rządu Konfederacji Szwajcarskiej.

Wnioski w sprawie zmiany lub uzupełnienia Konstytucji i Regulaminu generalnego mogą być zgłoszone tylko jako wnioski na kongres i nie mogą być przedmiotem decyzji w przerwie między kongresami. Wnioski powyższe na kongresie mają być zatwierdzane większością co najmniej 2/3 krajów - członków Związku. Zmiany Konstytucji przyjęte przez kongres umieszczone będą w Protokole dodatkowym i jeśli odnośny kongres nie zadecyduje inaczej, wejdą one w życie równocześnie z innymi Aktami uchwalonymi przez ten kongres. Zmiany te muszą być ratyfikowane przez kraje będące członkami Związku i notyfikacja o ich ratyfikacji ma być przesłana do Rządu szwajcarskiego.

Konstytucja i inne Akty uchwalone przez kongres wiedeński wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1966 r. Oryginały tych Aktów z oryginalnymi podpisami pełnomocni-

ków rządów krajów - członków Związku przechowywane będą w archiwach Rządu szwajcarskiego, a nie jak to było dotąd, w archiwum rządu kraju, w którym odbywał się kongres.

Zastrzeżenia natury politycznej zgłoszone na kongresie przez poszczególne kraje w formie deklaracji figurują w załączniku do Konstytucji. Delegacja polska wraz z delegacjami wszystkich bratnich krajów zgłosiła wspólne deklaracje dotyczące praw NRD w Światowym Związku Pocztowym i braku uprawnienia ze strony NRF do reprezentowania w tym Związku całości Niemiec.

KONWENCJA I JEJ REGULAMIN WYKONAWCZY

Ze względów praktycznych podwyższono górne limity wymiarów przesyłek listowych, przesyłanych w rulonach. Dotychczasowa długość rulonu plus podwójna jego średnica mogły wynosić maks. 100 cm z tym, że największy wymiar nie mógł przekraczać 80 cm. Obecnie długość zwiększona o podwójną średnicę nie będzie mogła przekraczać 104 cm z tym, że największy wymiar nie może przekraczać 90 cm. Podobnie zmieniono wymiary dla chorągiewki adresowej, w którą mają być zaopatrzone listy o rozmiarach mniejszych niż minimalne rozmiary ustalone dla tych przesyłek. Wymiary tej chorągiewki nie mogą być mniejsze niż 10 cm x 7 cm.

Podwyższono również maksymalne wymiary kartki pocztowej z 15 x 10,5 cm. na 15 x 10,7 cm.

Zwiększono maksymalne wymiary dla przesyłek fonopost

do wymiarów ustalonych dla listów oraz podwyższono ich maksymalną wagę z 300 g do 1 kg. W związku z tym podwyższeniem maksymalnej wagi, upoważniono Zarządy krajów przeznaczenia tych przesyłek do pobierania składowego za przesyłki, których waga przekracza 500 g.

Dopuszczono fakultatywnie w obrocie między krajami, które wyrażą na to zgodę, przesyłanie w listach substancji promieniotwórczych o słabym promieniowaniu na następujących warunkach:

- a) odnośne listy winny być przesyłane drogą lotniczą, o ile to przyspieszy ich przewóz,
- b) mogą one być nadawane tylko przez instytucje do tego upoważnione,
- c) nadawca ma dostarczyć urzędowi pocztowemu, w którym nadaje przesyłkę, pozwolenie wystawione przez kompetentną instytucję w kraju nadania, stwierdzające dopuszczenie przesyłki do przewozu pocztą,
- d) przesyłka ma posiadać białą nalepkę z napisem "Matières radioactives", a na jej wewnętrznym opakowaniu winien być podany adres nadawcy oraz zawartość przesyłki,
- e) każdy kraj, może wyznaczyć tylko kilka urzędów pocztowych do przyjmowania odnośnych przesyłek.

W przepisach o kartkach pocztowych skreślono dotychczasowe postanowienie, iż za podobne do kartek pocztowych uważa się składane arkusiki papieru, których obie strony wewnętrzne zostały całkowicie sklejone ze sobą tak, że żadne inne przesyłki nie mogą dostać się do ich wnętrza.

Zlikwidowano kategorię przesyłek listowych zwaną "papiery handlowe". Spośród przedmiotów, które dotąd były przesyłane za opłatą dla papierów handlowych, będą mogły być obecnie przesyłane za opłatą dla druków następujące przesyłki:

a) listowe, wymieniane między uczniami szkół, pod warunkiem, że będą one wysyłane za pośrednictwem dyrektorów odnośnych szkół,

b) zadania uczniowskie oryginalne i poprawione, z wyjątkiem wskazówek nie dotyczących bezpośrednio wykonania tej pracy,

c) "manuskrypty dzieł lub dzienników,

d) partytury lub rękopisy muzyczne.

Inne przedmioty, które dotąd traktowane były jako papiery handlowe, będą obecnie przesyłane za opłatą dla listów.

Przereklamowano i uproszczono przepisy dla druków. Zamiast dotychczasowego przykładowego wyliczania przedmiotów, które uważa się za druki, przyjęto zasadę, że jako druki mogą być wysyłane reprodukcje uzyskane na papierze, kartonie lub innych materiałach normalnie używanych w drukarni, w wielu identycznych egzemplarzach za pomocą sposobu mechanicznego lub fotograficznego, który obejmuje użycie kliszy, patronu lub negatywu. Do Zarządu kraju nadania należy decyzja, czy odnośny przedmiot został wykonany na przepisany materiał i dopuszczalnym sposobem. Z dotychczas dozwolonych dopiskach na drukach

i załączników do nich nie dozwolono podawania kolorów na ilustracjach mody i na mapach geograficznych oraz dołączania manuskryptów do korekt drukarskich tak poprawionych, jak i nie poprawionych.

Dotychczasowe nazwy "druki wypukłe dla ociemniałych" lub "druki dla ociemniałych" zastąpiono przez "cekogramy".

Jeżeli chodzi o postanowienia dla próbek towarów, to zamiast dotychczasowego wyliczania przedmiotów dopuszczonych za opłatą dla próbek towarów, podano ich definicję. Ustalono mianowicie, że próbką jest wzór lub fragment towaru, który jako подарowany nieodpłatnie, ma na celu dać możliwość poznania i ocenienia tego towaru pod kątem sprzedaży, nie jest on jednak przeznaczony do wymiany z osobą trzecią za jakąkolwiek zapłatą. Ta ostatnia charakterystyka próbki winna być potwierdzona uwagą: "Wzór bezpłatny" lub "Próbka bezpłatna" (lub równoznaczną w języku znanym w kraju przeznaczenia przesyłki), podaną w sposób nie do wytarcia jej na samym przedmiocie lub na opakowaniu, jeżeli jest ono nie odłączalne od przedmiotu będącego próbką; uwaga ta winna również znajdować się na stronie adresowej przesyłki. W razie wątpliwości Zarząd kraju nadania może żądać, aby przedmiot był tak zniekształcony, żeby nie nadawał się do normalnej sprzedaży. Skreślono jednak dotychczasowe postanowienie, iż próbki towarów nie mogą zawierać przedmiotu mającego wartość handlową.

Sformułowano w Konwencji zasadę, uznawaną zresztą dotąd przez prawie wszystkie Zarządy Pocztowe, że przesył-

ka pocztowa należy do nadawcy tak długo, dopóki nie została wydana uprawnionemu odbiorcy, chyba że została skonfiskowana na podstawie przepisów kraju jej przeznaczenia.

W zaleceniach dla publiczności dodano, iż adres nadawcy i odbiorcy przesyłki należy umieszczać również wewnątrz przesyłki, o ile to możliwe na jakimś przedmiocie włożonym do przesyłki lub na osobnej kartce, najlepiej na pergaminie przyklejonym mocno do tego przedmiotu, zwłaszcza gdy chodzi o przesyłki wysyłane w stanie otwartym.

Nałożono również na Zarządy Pocztowe obowiązek pouczania nadawców, jak powinny być wypełniane deklaracje celne, mimo iż utrzymano zasadę, że Zarządy nie ponoszą odpowiedzialności za ich wypełnianie.

Wprowadzono dużo zmian w opłatach za przesyłki listowe i usługi w tej dziedzinie, w zasadzie podwyższając je, a w szczególności:

a) podwyższono dla druków, próbek towarów i pakietów zasadniczą stawkę opłat za pierwsze 50 g z 10 ct.zł. na 12 ct.zł. oraz za każde dalsze 50 g dla druków i próbek towarów z 5 ct.zł. na 6 ct.zł.;

b) zmieniono zasady taryfikacji dla przesyłek fonopost, dla których dotychczasowa skala wagi wynosiła podobnie jak dla listów 20 g, na wzór zasad stosowanych dla druków, próbek towarów i pakietów, ustalając zasadniczą stawkę za każde 50 g w wysokości 20 ct.zł., co stanowi znaczne ich potaniecie;

c) podwyższono maksymalną opłatę za polecenie z 40 ct.zł. na 60 ct.zł. i upoważniono Zarządy w odniesieniu do druków wysyłanych przez tego samego nadawcę pod adresem tego samego odbiorcy w worku zbiorczym (t.zw. bulk post) do pobierania za zawarte tam wszystkie przesyłki poleczone globalnej opłaty za polecenie w wysokości maksymalnej 3 fr.zł.;

d) podwyższono z 40 ct.zł. na 60 ct.zł. maksymalne opłaty za wydanie odbiorcy pakiecika oraz za żądanie zwrotu lub zmiany adresu przesyłki. Odnośnie ostatniej usługi sprecyzowano, że jeżeli żądanie to ma być przesłane drogą pocztową, nadawca uiszcza ponadto opłatę za polecenie, jeżeli zaś żądanie ma być przesłane drogą telegraficzną nadawca uiszcza opłatę za telegram a opłata za polecenie nie jest w tym przypadku pobierana;

e) podwyższono z 60 ct.zł. na 80 ct.zł. maksymalną opłatę za przesyłki ekspresowe;

f) podwyższono z 40 ct.zł. na 60 ct.zł. maksymalną opłatę za pośrednictwo przy cleniu pojedynczych przesyłek listowych oraz z 1 fr.zł. do 1,5 fr.zł. za pośrednictwo przy cleniu druków przesyłanych w worku zbiorczym (bulk post) przez tego samego nadawcę dla tego samego odbiorcy;

g) podwyższono z 70 ct.zł. do 1 fr.zł. maksymalną opłatę za wystawienie przez Zarząd Pocztowy pocztowej karty tożsamości i dodano postanowienie, że karta ta traci ważność, gdy wygląd jej posiadacza zmienił się do tego

stopnia, że nie odpowiada już nalepionej na niej jego fotografii lub podanemu tam opisowi,

h) przyznano uprawnienie tym Zarządom, których opłaty wewnętrzne, inne niż opłaty obliczane od wagi przesyłek (porto), są wyższe od opłat podanych w Konwencji, do stosowania i w obrocie międzynarodowym opłat w tej samej wysokości; dotąd uprawnienie to dotyczyło tylko opłat za polecenie i poświadczenie odbioru;

j) włączono do Konwencji postanowienie, zgodne zresztą z praktyką stosowaną przez wiele Zarządów, iż globalną opłatę za druki przesyłane w zbiorowym worku (bulk post) przez tego samego nadawcę dla tego samego adresata ustala się, dzieląc wagę netto zawartości worka przez 50 g; przyznano równocześnie Zarządom prawo udzielania nadawcom tego rodzaju druków zniżki do 10% przypadającej za nie opłaty; całość opłaty za te przesyłki ma być podana na chorągiewce worka, w którym one są zawarte;

k) podwyższono z 5 ct. zł. na 10 ct. zł. minimum dopłaty za przesyłki listowe niedostatecznie opłacone. Równocześnie uproszczono przepisy o obliczaniu dopłaty za tego rodzaju przesyłki. Nowe postanowienia w tej sprawie są następujące:

Zarząd kraju nadania oznacza odnośne przesyłki w górnej środkowej części strony adresowej odciskiem stempla "T" i obok niego podaje w formie ułamka w walucie swego kraju w liczniku, w zależności od tego czy chodzi o przesyłkę zwykłą, czy poleconą, podwójną lub pojedynczą kwotę brakującej opłaty, a w mianowniku opłatę pobieraną u

siebie za list pierwszej jednostki wagi obrotu zagranicznego. Zarząd kraju przeznaczenia ustala sumę dopłaty do pobrania od adresata, mnożąc powyższy ułamek przez swą opłatę za pierwszą jednostkę wagi listu zagranicznego, podaną w walucie swego kraju. Jeśli Zarząd kraju nadania nie poda obok odcisku stempla "T" danych dotyczących swych opłat w formie ułamka, Zarząd kraju przeznaczenia ma prawo doręczyć przesyłkę niedostatecznie opłaconą bez pobrania dopłaty.

Przepisy w sprawie ustalania przez Zarządy Pocztowe równowartości opłat podanych w Konwencji i Porozumieniach zmieniono o tyle, że obecnie Zarządy mają uzgadniać te równowartości z Biurem Międzynarodowym Związku, a nie jak dotąd ze szwajcarskim Zarządem Pocztowym.

W postanowieniach o zwolnieniu od opłat pocztowych sprecyzowano, że przesyłki jeńców wojennych i internowanych oraz cekogramy są wprawdzie zwolnione od opłat pocztowych, podlegają jednak opłatom za przewóz lotniczy, jeżeli nadawca żąda, aby były przesłane drogą lotniczą.

Zmieniono zasady dotyczące załatwiania reklamacji przesyłek poleconych. Dotąd było zasadą, iż formularz reklamacji przesyłano bezpośrednio z urzędu nadania do urzędu przeznaczenia przesyłki. Obecnie formularz reklamacji, po podaniu na nim przez urząd wymiany kraju nadania danych dotyczących drogi skierowania reklamowanej przesyłki, winien być przesyłany drogą przewozu tej przesyłki. W razie opóźnionego jej doręczenia należy podać na nim powód tego opóźnienia. Jeżeli formularz reklama-

cji nie zostanie zwrócony w odpowiednim czasie, wówczas, najwcześniej jednak po miesiącu od wysłania oryginalnej reklamacji, można wysłać do Zarządu centralnego kraju przeznaczenia jej duplikat, zawierający dane dotyczące drogi przewozu przesyłki; na duplikacie podaje się datę wysłania oryginalnej reklamacji.

Skrócono również z 18 miesięcy na 15 miesięcy, liczony od daty nadania przesyłki okres, w którym winno być nadesłane żądanie informacji o przesyłce zgłoszone w jakimś Zarządzie, aby mogło ono być załatwione przez właściwy Zarząd. Dodano równocześnie postanowienie, by żądania te były jak najszybciej załatwiane.

W postanowieniach o odpowiedzialności za przesyłki polecone sprecyzowano, że Zarządy ponoszą odpowiedzialność za zagubienie przesyłek poleconych kierowanych zarówno w tranzycie zamkniętym, jak i otwartym. Globalną wysokość odszkodowania za druki polecone wysyłane w zbiorowym worku (bulk post) przez tego samego nadawcę do tego samego adresata ustalono na 125 fr.zł. Dodano również postanowienia, zawarte dotąd tylko w Porozumieniu o paczkach, iż nadawca może zrzec się prawa do odszkodowania na rzecz adresata.

Sprecyzowano ponadto, że Zarządy nie ponoszą odpowiedzialności za zaginięcie przesyłek poleconych przyjętych wbrew zakazom tylko wówczas, jeżeli przesyłki te zostały skonfiskowane lub zniszczone przez właściwe władze z powodu ich zawartości.

Na wzór postanowień zawartych w Porozumieniu o paczkach, uchwalono postanowienia o odpowiedzialności nadaw-

cy przesyłki listowej za szkody wyrządzone przez jego przesyłkę innym przesyłkom o następującej treści:

Nadawca przesyłki listowej odpowiedzialny jest w tym samym zakresie, jak Zarządy Pocztowe, za szkody wyrządzone dla innych przesyłek na skutek wysłania przedmiotów nie dopuszczonych do przewozu lub z powodu nie zastosowania się do warunków dopuszczenia przesyłki do przewozu, o ile nie było winy ani zaniedbania Zarządu Pocztowego lub przewoźnika. Przyjęcie jednak przesyłki przez urząd nadania nie zwalnia nadawcy od odpowiedzialności. W danym razie Zarząd kraju nadania winien podjąć kroki przeciw nadawcy.

Dodano wreszcie postanowienie, iż jeżeli po wypłaceniu odszkodowania za zaginioną przesyłkę poleconą, dostarczy się dowód jej doręczenia po upływie 5 miesięcy, kiedy to odszkodowanie już zostało wypłacone na rachunek Zarządu, który w okresie powyższych 5 miesięcy nie załatwił reklamacji tej przesyłki, wypłacone odszkodowanie obciąża ten Zarząd, jeżeli wypłaconej sumy nie można ściągnąć od nadawcy.

Dotychczasowe postanowienia o żądaniach zwrotu i dosyłaniu przesyłek listowych rozszerzono następująco:

a) każdy Zarząd zobowiązany jest przyjmować żądania zwrotu lub zmiany adresu przesyłek nadanych w urzędach innych Zarządów, jeżeli dopuszczają to jego przepisy wewnętrzne;

b) dosyłanie przesyłki do nowego miejsca przeznaczenia lub zwrot do miejsca nadania może nastąpić drogą lotni-

czą, jeżeli nadawca zobowiązuje się do zapłacenia odnośnej opłaty lotniczej. Również osoba trzecia może zobowiązać się do pokrycia w urzędzie dosyłającym opłaty lotniczej lub opłaty kombinowanej za dosłanie lub zwrot drogą lotniczą korespondencji lotniczej;

c) każdy Zarząd ma prawo ustalić termin dla dosyłania przesyłek, zgodny z terminem obowiązującym w jego służbie wewnętrznej. Zarządy, które w obrocie wewnętrznym pobierają opłatę za żądanie dosłania, mają prawo pobierać tę samą opłatę w obrocie międzynarodowym;

d) nie zwraca się niedoręczalnych kartek pocztowych nie posiadających adresu nadawcy, natomiast książki niedoręczalne należy zwracać zawsze, podobnie jak przesyłki polecane.

W przepisach o sporządzaniu odsyłek listowych wprowadzono następujące zmiany i uzupełnienia:

a) w razie skasowania odsyłki do danego urzędu wymiany, wysyłający urząd wymiany ma podać w karcie listowej ostatniej odsyłki obok jej numeru uwagę "ostatnia odsyłka";

b) opracowano nowy formularz zawierający wzór kartki wiązankowej;

c) nowy wzór chorągiewki dla worków odsyłkowych zawiera obok miejsca, w którym chorągiewka jest przywiązywana, poprzeczny napis podający dodatkowo urząd przeznaczenia odsyłki, aby wiadomo było, dokąd odnośny wo-

rek skierować, gdy część chorągiewki zostanie w czasie transportu zerwana;

d) worki odsyłkowe zawierające listy z niebezpiecznymi materiałami biologicznymi mają być zaopatrywane w dodatkową chorągiewkę z napisami "Niebezpieczne materiały biologiczne" - "Niebezpieczne w razie uszkodzenia". Zredukowano również napisy na nalepce umieszczonej na opakowaniu listu zawierającego materiały biologiczne do następujących (w zależności od zawartości przesyłki): "Materiały biologiczne psujące się - Niebezpieczne" lub tylko "Materiały niebezpieczne psujące się";

e) białych chorągiewek ma się używać do worków zawierających zwykle przesyłki następujących kategorii:

- 1) listy i kartki wysyłane tak drogą lądowo-morską, jak i lotniczą;
- 2) dzienniki i czasopisma wysyłane tylko drogą lądowo-morską, z wyjątkiem zwracanych nadawcy,

f) dozwolono, aby w relacjach między Zarządami, które wyrażą na to zgodę, worki zawierające wyłącznie nie poleczone przesyłki A0 mogły być nie pieczętowane ani plombowane;

g) wykazy ładunku odsyłek lądowo-morskich mają w zasadzie być wystawione w dwóch, a nie jak dotąd w trzech egzemplarzach. Jeżeli jednak przewóz odsyłek dokonywany jest nie przez służbę pocztową, lecz przez inną służbę transportową, wówczas dla tej służby może być wystawiony trzeci egzemplarz wykazu ładunku. Przy przewozie mor-

skim można wystawiać 4 egzemplarze wykazu, z których trzeci i czwarty dołącza się do odsyłek. Na specjalne żądanie Zarządów można sporządzać oddzielne wykazy ładunku dla poczty listowej i oddzielne dla paczek.

Jeżeli chodzi o odsyłki listowe wysyłane w okresie międzynarodowej statystyki tranzytu lądowo-morskiego, to zobowiązano pośredniczące urzędy wymiany do sporządzania zawiadomień o tranzyście C 19 i dołączania do odnośnej odsyłki, gdy stwierdzą, że oryginalne zawiadomienie sporządzone przez wysyłający urząd wymiany zaginęło w drodze. Na tym nowym zawiadomieniu podaje się uwagę: "Sporządzone z urzędu przez urząd ....".

Stawki należnościowe za tranzyt lądowy odsyłek listowych podwyższono w granicach od 22% do 40%, a za przewóz morski o około 55%, w związku z ogólną podwyżką taryf kolejowych i morskich za przewóz towarów.

Podwyższono również w rozrachunkach za tranzyt średnią wagę statystyczną worków lekkich z 2 kg na 3 kg, worków średnich z 10 kg na 12 kg i worków ciężkich z 22 kg na 26 kg.

Skasowano wreszcie dotychczasowe postanowienie, na podstawie którego końcową sumę rachunku za tranzyt lądowo-morski zmniejszono o 10% dla odliczenia wagi worków odsyłkowych.

Przyjęto ogólną zasadę, że we wszystkich rachunkach z obrotów pocztowych sporządzanych we frankach złotych nie uwzględnia się centymów.

Postanowienia o poczcie lotniczej, które dotąd za-

warte były w oddzielnym Akcie, stanowiącym załącznik do Konwencji, wcielone zostały jako osobne części bezpośrednio do Konwencji i do jej Regulaminu wykonawczego.

Opracowano następujące nowe wzory formularzy dla poczty lotniczej:

a) wykaz AV 7 S dla odsyłek zawierających zwracane próżne worki lotnicze;

b) kopertę AV 9, w której urzędy wymiany przesyłają małe ilości przesyłek lotniczych i

c) formularz AV 10 stanowiący kartkę wiązankową dla wiązańek zawierających przesyłki lotnicze.

Uregulowano sporną dotąd kwestię wynagrodzenia za przewóz lotniczy tych odsyłek lotniczych, które nie zostały wylądowane zgodnie z żądaniem kraju wysyłającego w porcie lotniczym podanym na wykazie ładunku AV 7. W przypadku tym Zarząd pochodzenia odsyłki ma pokryć wynagrodzenie za jej przewóz do portu lotniczego przeznaczenia podanego w wykazie AV 7 wraz z kosztami skierowania odsyłki drogą rzeczywistego jej przewozu do miejsca jej przeznaczenia. Te dodatkowe koszty spowodowane zboczeniem odsyłki z normalnej drogi przewozu są zwracane następnie przez Zarząd, któremu podlega służba, która spowodowała okólne skierowanie odsyłki, jeżeli jednak to okólne skierowanie spowodowała linia lotnicza, wówczas te dodatkowe koszty zwraca Zarząd, który otrzymał wynagrodzenie za odnośny przewóz dla przekazania go tej linii lotniczej, która w niewłaściwym porcie wylądowała

odsyłkę, oczywiście Zarząd ten ściąga sobie te koszty od linii, która odsyłkę niewłaściwie wyladowała.

Dla uproszczenia manipulacji w lotniczych urzędach wymiany i usprawnienia rozrachunków ustalono jako zasadę, że rozrachunki za przewóz lotniczy korespondencji lotniczej kierowanej w tranzycie otwartym dokonywane będą na podstawie statystyki przeprowadzanej co 6 miesięcy w ciągu 14 dni. Zarząd pośredniczący ma jednak prawo za przewóz takiej korespondencji do wynagrodzenia obliczanego, jak dotąd, na podstawie jej rzeczywistej wagi, jeżeli chodzi o korespondencję mylnie skierowaną lub nadaną na pokładzie statków lub też przesyłaną temu Zarządowi w odstępach nieregularnych lub w zbyt zmieniających się ilościach.

Czynności statystyczne będące podstawą do ustalenia należności za przewóz korespondencji lotniczej w tranzycie otwartym dokonywane będą dwa razy w roku, a mianowicie za pierwsze półrocze w czasie od 2 do 15 maja, a za drugie półrocze w czasie od 15 do 28 października. W okresie statystyki korespondencję tę przesyła się przy wykazach AV 2, numerowanych specjalnie dla każdego okresu statystyki według dwóch serii - jednej dla przesyłek nie poleconych, drugiej dla poleconych. Ponadto w okresie statystycznym umieszcza się tak na wykazach AV 2, jak i na kartkach wiązankowych literę "S". Dla tej korespondencji nie wystawia się wykazów AV 2 poza okresem statystycznym. Wykazy AV 2 sporządza się natomiast dla korespondencji lotniczej przesyłanej w tranzycie otwartym, która jest wyłączona z czynności statystycznych i

za której przewóz rachunki sporządza się na podstawie jej rzeczywistej wagi.

W rozrachunkach lotniczych podwyższono z 2 fr.zł. na 10 fr.zł. kwotę różnic stwierdzonych w rachunku, której to kwoty nie bierze się pod uwagę.

Odnosnie kuponów międzynarodowych na odpowiedź ustalono nowy wzór takiego kuponu. Przedłużono również okres rozrachunkowy z 1 roku na 2 lata za wymienione na znaczki pocztowe kupony. Jeżeli liczba kuponów pochodzących z danego Zarządu jest mniejsza od 100, wówczas przesłanie ich dla celów rozrachunkowych do Zarządu pochodzenia może być odroczone aż do upływu okresu 4 lat. Podwyższono wreszcie z 25 fr.zł. do 50 fr.zł. sumę dwuletniego salda za wymianę kuponów, które to saldo nie podlega wyrównaniu. Biuro Międzynarodowe Związku będzie obecnie sporządzało co 2 lata, a nie corocznie, generalny rozrachunek z obrotu kuponowego.

Dla zmniejszenia wydatków Związku zlikwidowano następujące wydawnictwa Biura Międzynarodowego:

a) spis krajów i terytoriów świata z podaniem ich położenia geograficznego;

b) mapy połączeń pocztowych z załącznikami zawierającymi wykaz urzędów wymiany w poszczególnych krajach.

Scalono ponadto w jednej broszurze dotychczasowe dwa wydawnictwa: wykaz adresów Zarządów Pocztowych oraz wykaz wyższych funkcjonariuszów Zarządów.

Ze względów oszczędnościowych zmieniono rozdzielnik wydawnictw Biura Międzynarodowego. Każdy Zarząd otrzymy-

wał dotąd bezpłatnie od Biura tyle egzemplarzy wydawnictw, ile płacił jednostek udziału w kosztach utrzymania tego Biura, tj. dla pierwszej klasy - 25 jednostek, dla drugiej - 20, dla trzeciej - 15, dla czwartej - 10, dla piątej - 5, dla szóstej - 3 i dla siódmej - 1. Jedynie spisy urzędów pocztowych rozdzielane były po 10 egzemplarzy na jednostkę udziału.

Obecnie rozdzielnik ten został znacznie zmniejszony i wynosi dla wszystkich wydawnictw, poza miesięcznikiem "Union Postale" i spisem urzędów pocztowych: dla pierwszej klasy udziału - 8 egzemplarzy, dla drugiej - 7, dla trzeciej - 6, dla czwartej - 5, dla piątej - 3, dla szóstej - 2 i dla siódmej - 1. Miesięcznik "Union Postale" i spisy urzędów będą rozdzielane według jednostek udziału w kosztach utrzymania Biura z tym, że Zarządy, które tego specjalnie zażądatają mogą otrzymać po 10 egzemplarzy spisów urzędów na jednostkę udziału. Na wyraźne żądanie skierowane do Biura Zarządy mogą otrzymać bezpłatnie dodatkową ilość każdego wydawnictwa Biura do otrzymywanej dotąd ilości, a Zarządy należące do klasy siódmej dodatkowo tylko 1 egzemplarz.

POROZUMIENIE O LISTACH I PUDEŁKACH Z PODANĄ WARTOŚCIĄ

W porozumieniu tym unormowano tylko zasady odpowiedzialności za przesyłki, na wzór zasad ustalonych w tym przedmiocie w Konwencji, w tym również i odpowiedzialność nadawcy za szkody wyrządzone na skutek wysłania przedmiotów niedozwolonych. Sprecyzowano również, że za

żądanie zmiany adresu przesłane drogą telegraficzną pobiera się także opłatę za polecenie, niezależnie od opłaty za telegram.

POROZUMIENIE O PACZKACH POCZTOWYCH I JEGO REGULAMIN WYKONAWCZY

Porozumienie to zostało gruntownie przereklamowane w logicznym układzie kolejności postępowania z paczkami. Uzupełniono zwłaszcza przepisy o przewozie paczek lotniczych przez dodanie do nich brakujących dotąd postanowień zawartych w przepisach o przewozie lotniczym przesyłek listowych.

Dopuszczone zostało przesyłanie wolnych od opłat paczek służbowych z zastrzeżeniem, że mogą być one wymieniane tylko drogą lądowo-morską, a nie lotniczą.

Postanowienia dotyczące opłat zmieniono w sposób następujący:

a) podwyższono z 40 ct.zł. do 60 ct.zł. maksymalną opłatę za żądanie zwrotu lub zmiany adresu paczki, przy czym dodano, że za żądanie takie przesłane drogą pocztową i dotyczące paczki z podaną wartością pobiera się ponadto opłatę za polecenie;

b) podwyższono z 5 fr.zł. do 10 fr.zł. maksymalną opłatę składowego;

c) upoważniono Zarządy kraju nadania do pobierania opłaty za pośrednictwo przy cleniu, w maksymalnej wysokości 50 ct.zł. od paczek wysyłanych za granicę;

d) sprecyzowano, że jeżeli paczka zostaje nadana jako ochronna i łamliwa, opłata dodatkowa, wynosząca 50% zasadniczej opłaty, może być tylko raz pobrana;

e) dodano nowe postanowienie, że gdy zawiadomienie o niedoręczalności paczki przesłano zgodnie z żądaniem nadawcy drogą lotniczą, Zarząd kraju nadania paczki pobiera opłatę za przesłanie tego żądania od nadawcy w chwili wydawania mu tego zawiadomienia.

Dodano postanowienia w sprawie sposobu opakowania przedmiotów szklanych lub innych łamliwych przesyłanych w paczkach. Opakowanie tych przedmiotów winny stanowić pudełka metalowe, z drzewa lub mocnego kartonu, wypełnione papierem, wiórami drzewnymi lub innym podobnym materiałem, zabezpieczającym przed tarciem lub wstrząsami w czasie transportu, czy to między odnośnymi przedmiotami czy też między tymi przedmiotami i ścianami pudełek.

Zmieniono sposób, w jaki nadawca ma podawać na odwrotnej stronie adresu pomocniczego paczki zarządzenia, na wypadek jej niedoręczalności. Dotąd należało podkreślać odpowiednie zarządzenie, obecnie należy je zaznaczyć krzyżykiem.

W kwestii odpowiedzialności dodano na wzór istniejącego dotąd w Porozumieniu o listach wartościowych postanowienia przepis, że utrzymana jest odpowiedzialność Zarządów za paczki w przypadku, gdy jej odbiorca, a w razie jej zwrotu nadawca, mimo normalnego pokwitowania paczki, oświadczy bezzwłocznie urzędowi, który mu wydał paczkę, iż stwierdził później jej uszkodzenie i udowod-

ni, iż uszkodzenie i ewentualne okradzenie nie nastąpiło po jej wydaniu.

Dodano również postanowienie, że za uszkodzoną paczkę zwykłą, jeśli nie można ustalić na terenie jakiego kraju nastąpiło jej uszkodzenie a kwota odszkodowania nie przekracza 25 fr. zł., kwotę tę pokrywają w równych częściach tylko Zarządy kraju nadania i przeznaczenia, z wyłączeniem Zarządu pośredniczącego.

Dla usprawnienia pracy w urzędach wymiany dodano następujące nowe postanowienia:

a) paczki ochronne, łamliwe i inne wysyłane poza workiem winny posiadać chorągiewkę, jakiej używa się do worków z paczkami; na chorągiewce należy podać numer i datę odsyłki, do której należą; w odniesieniu do tego rodzaju paczek z podaną wartością na chorągiewce podaje się również literę "V";

b) jeżeli pośredniczący urząd wymiany ma przepakować odsyłkę, sprawdza jej zawartość, gdy przypuszcza, że została naruszona; sporządza również zawiadomienie o sprawdzeniu CP 13 (b. de v.) i wysyła je do urzędu wymiany, od którego otrzymał odsyłkę i jedną kopię wysyła do urzędu pochodzenia odsyłki, a drugą dołącza do przepakowanej odsyłki;

c) w obrocie z krajami, których Zarządy wyraziły na to zgodę, karty paczkowe wraz z dołączonymi do nich dokumentami przesyła się do kraju przeznaczenia drogą lotniczą;

d) opracowano przepisy o uproszczonym wypełnianiu kart paczkowych. Stosuje się je po uprzednim uzgodnieniu przez zainteresowane Zarządy sposobu wypełniania tych kart; uproszczenie to może być dokonywane albo według kategorii wagi paczek lub też według ich ilości, lub wreszcie według ustalonej należności za 1 kg wagi paczek. Jeśli zaliczanie udziałów lądowych i morskich dokonywane jest sumarycznie według kategorii wagi paczek, wówczas w kartach paczkowych podawana jest liczba paczek dla każdej kategorii wagi oraz wynik pomnożenia tej liczby przez wysokość udziału przypadającego dla danej kategorii wagi. Paczki dosyłane wpisuje się do karty indywidualnie z podaniem kwoty należności ciążących na paczce w chwili jej przekazania do Zarządu odbierającego. Podobnie wpisuje się indywidualnie paczki powodujące dodatkowe należności oraz paczki kierowane w transzycie otwartym.

Jeśli udziały mają być zaliczane według ilości paczek, wówczas na kartach paczkowych podaje się liczbę paczek zawartą w odsyłce oraz wynik pomnożenia tej liczby przez ustalone wynagrodzenie od paczki.

Jeśli udziały mają być zaliczane od kilograma wagi, w kartach paczkowych należy wówczas podawać liczbę worków danej odsyłki i jej ogólną wagę brutto, którą to wagę mnoży się przez ustaloną należność od kilograma.

Podano również sposoby określania średniego wynagrodzenia (udziału) tak od paczki, jak też i od kilograma wagi.

W kwestiach rozrachunków z obrotu paczkowego wprowadzono następujące zmiany:

a) wykazy CP 1 i CP 21 zawierające należności za paczki zwykłe i lotnicze mają być przesyłane do Zarządów co najmniej na miesiąc przed ich stosowaniem;

b) skrócono z 2 miesięcy do 1 miesiąca termin sprawdzenia przez Zarząd dłużny rachunku generalnego CP 18, jak również termin na wyrównanie salda tego rachunku po jego uznaniu;

c) wykaz różnic CP 17 w rachunkach paczkowych sporządza się dopiero, gdy suma różnic przekracza 10 fr.zł. w danym rachunku, a nie jak dotąd 2 fr.zł.;

d) jeśli saldo rachunku generalnego CP 18 z całego roku nie przekracza 25 fr.zł., Zarząd dłużny zwolniony jest od wyrównania tego salda.

Jeżeli chodzi o druki manipulacyjne, to opracowano nowe alternatywne formularze adresu pomocniczego CP 2 M i paczkowej deklaracji celnej CP 3 M, przystosowane do maszynowego ich wypełniania.

POROZUMIENIE O PRZEKAZACH POCZTOWYCH I POCZTOWYCH BONACH PODRÓŻNYCH

W porozumieniu tym dodano postanowienia o wpłacaniu pieniędzy na konta pocztowego rachunku czekowego.

Podwyższono ponadto z 1000 fr.zł. na 2000 fr.zł. maksymalną kwotę przekazu oraz maksymalną opłatę stałą z

25 ct.zł. do 40 ct.zł. dla przekazów systemu kartkowego i do 80 ct.zł. dla przekazów systemu wykazowego, ustalając dla obu rodzajów przekazów opłatę manipulacyjną na 1/2% kwoty przekazowej. W związku z podyżką opłat podwyższono również w rozrachunkach z 12,5 ct.zł. do 20 ct.zł. udział stały od przekazu kartkowego i do 40 ct.zł. przy przekazach systemu wykazowego, obniżając równocześnie dla tych przekazów udział w opłacie manipulacyjnej do 1/4% sumy przekazowej.

Odnośnie rozrachunków dodano postanowienie, iż jeżeli z jakiegokolwiek powodu rachunek miesięczny nie może być we właściwym czasie przesłany do uznania, Zarząd dłużny winien być poinformowany w ciągu pierwszych 8 dni miesiąca, następującego po miesiącu sprawozdawczym, o przypuszczalnej dacie wysłania danego rachunku; informacja ta musi być przekazana telegraficznie.

Jak z powyższego wynika XV Kongres, mimo stosunkowo krótkiego czasu wyznaczonego z góry na jego obrady, przedyskutował i uchwalił dużo poważnych zmian w Aktach Światowego Związku Pocztowego. Umożliwione to zostało faktem, że Komisja wykonawcza i łącznikowa przepracowała w ciągu 6 lat przed kongresem wiele z powyższych problemów, zleconych jej przez poprzedni kongres i na podstawie dokonanej konsultacji z wszystkimi Zarządami Poczto- wymi przedstawiła odpowiednie wnioski do zatwierdzenia ich przez kongres wiedeński. Ostatni kongres zlecił również nowo wybranej Radzie wykonawczej około 20 poważ- nych tematów do przepracowania. Na podstawie tych tema- tów oraz tendencji, jakie zarysowały się na ostatnim

kongresie, można przewidywać, w jakim kierunku pójdą decyzje następnego kongresu. Nie ulega wątpliwości, że będzie rozważana dalsza redukcja rodzajów przesyłek listowych i prawdopodobnie skasowane zostaną próbki towarów oraz przesyłki fonopost, gdyż drobne ilości towarów można za zbliżoną opłatą przysyłać w pakietkach. Niewątpliwie zostaną również podwyższone stawki tranzytowe dla paczek i być może ulegną dalszej podwyżce stawki za tranzyt lądowo-morski odsyłek listowych.

Decyzja w tych i w wielu innych kwestiach zapadnie na XVI Kongresie, który ma zebrać się w 1969 r. w stolicy Japonii.

Kazimierz Kotowski

656.8 : 061.3

ORGANIZACJA I ZADANIA KOMISJI DORADCZEJ
STUDIÓW POCZTOWYCH (CCEP)
W ŚWIECIE UCHWAŁ XV KONGRESU UPU

1. WSTĘP

Spośród wielu problemów, którymi zajmował się XV Kongres Światowego Związku Pocztowego, na specjalne omówienie zasługują zagadnienia dalszego doskonalenia służb pocztowych oraz zacieśniania współpracy międzynarodowej w tym zakresie.

Systematyczny wzrost ruchu pocztowego, rosnące wymagania co do sprawności i regularności świadczonych przez

pocztę usług, ogromny rozwój nowoczesnych środków łączności, służących do przesyłania informacji sprawia, że zarządy pocztowe wszystkich krajów stoją wobec konieczności stałego ulepszania metod pracy, stosowania coraz szybszych środków przewozowych oraz wprowadzania nowych rozwiązań technicznych po pocztowych procesów produkcyjnych.

Problemy doskonalenia służby pocztowej są złożone i rozwiązywanie ich oddzielnie przez poszczególne zarządy nasuwa poważne trudności, zwłaszcza w krajach, które odzyskały niepodległość i muszą od podstaw organizować swe państwowe życie. Nawet jednak kraje rozwinięte gospodarczo uznają potrzebę zacieśniania współpracy międzynarodowej, mającej na celu wyrównanie poziomu pracy poczty w skali ogólnoswiatowej. Jeden obszar pocztowy dla wzajemnej wymiany przesyłek listowych, ten fundament struktury Światowego Związku Pocztowego, całkowicie uzasadnia powszechną troskę o jak najbardziej sprawna pracę poczty na całej trasie przebiegu przesyłki listowej.

Światowy Związek Pocztowy, zgodnie z zadaniami statutowymi, zobowiązany do zapewnienia organizacji i doskonalenia służb pocztowych oraz popierania rozwoju międzynarodowej współpracy w tej dziedzinie, od wielu lat prowadzi akcję pomocy technicznej. Potrzebę tę zaakceptował jeszcze silniej XV Kongres, wprowadzając do uchwalonej Konstytucji (art. 1 pkt. 2), jako nowe zadanie Związku: "uczestniczenie w miarę możliwości w pomocy technicznej w zakresie poczty, udzielanej na żądanie krajów-członków".

Jedną z form ułatwienia pracy zarządów pocztowych w zakresie wprowadzania organizacyjnego i technicznego postępu do pracy poczty zainicjowała Komisja Wykonawcza i Łącznikowa, powołana do życia na Kongresie w Paryżu w r. 1947, jako stały organ Związku, działający między kongresami.

Na życzenie Komisji niektóre zarządy pocztowe podjęły się opracowania pewnych zagadnień eksploatacyjnych, ekonomicznych i technicznych z zakresu poczty. Prace te, publikowane następnie przez Międzynarodowe Biuro Związku w wydawnictwie: "Zbiór Studiów Pocztowych" miały w swym założeniu upowszechniać wyniki doświadczeń przodujących zarządów pocztowych i dostarczać materiał informacyjny, ułatwiający rozwiązywanie podobnych problemów przez inne kraje.

Pierwsze takie opracowanie, omawiające organizację służby ambulansów samochodowych na traktach (praca zarządu pocztowego USA) ukazało się w r. 1950.

Mimo niewątpliwych korzyści, jakie przyniosła podjęta akcja, nie mogła ona jednak zaspokoić rosnących potrzeb krajów-członków Związku. Szeroki zakres zadań Komisji Wykonawczej i Łącznikowej (obecnej Rady Wykonawczej) obejmujący zagadnienia natury administracyjnej, organizacyjnej i prawnej Światowego Związku Pocztowego utrudniał rozwój prac nad szukaniem właściwych kierunków postępu technicznego w dziedzinie łączności pocztowej.

Z tych też względów XIV Kongres Pocztowy powołał w r. 1957 do życia drugi stały organ Światowego Związku

Pocztowego, tj. Komisję Doradcą Studiów Pocztowych (Commission Consultative des Etudes Postales - w skrócie CCEP), powierzając jej: "prowadzenie studiów i wydawanie opinii (orzeczeń) w zakresie zagadnień technicznych, eksploatacyjnych i ekonomicznych dotyczących służby pocztowej".

Odciążając Komisję Wykonawczą i Łącznikową Kongres ottawski stworzył równocześnie realne podstawy dla szerokiego rozwoju współpracy międzynarodowej nad unowocześnieniem metod pracy i środków technicznych w służbie pocztowej krajów-członków Związku.

2. STRUKTURA ORGANIZACYJNA, ZAKRES I FORMY DZIAŁANIA CCEP

Omówimy pokrótce organizację i formy działalności CCEP na tle uchwał Kongresu ottawskiego ze zmianami, wprowadzonymi przez uchwałę wchodzącą w życie od dn. 1.I.1966 r. Konstytucję i Regulamin generalny Związku, uchwalonymi na XV Kongresie w Wiedniu.

Wszystkie kraje - członkowie Związku są zainteresowane problemami doskonalenia służb pocztowych, wszystkie doceniają konieczność zacieśnienia współpracy międzynarodowej nad rozwiązywaniem trudniejszych zagadnień.

Stąd też zrozumiałe jest postanowienie Regulaminu generalnego, że "wszystkie kraje - członkowie Związku są z mocy prawa członkami CCEP".

Organem CCEP, działającym między dwoma kongresami, jest Rada Zarządzająca, złożona z 26 przedstawicieli kra-

jów - członków, wybranych przez Kongres. Zadaniem Rady jest kierowanie, ożywianie i koordynowanie prac CCEP. Program prac bada i zatwierdza Kongres. W okresie między kongresami również Rada Wykonawcza może proponować Radzie Zarządzającej podejmowanie pewnych studiów.

CCEP zbiera się zasadniczo w miejscu i terminie obrad kongresu. W okresie między dwoma kongresami CCEP może być zwołana na wniosek Przewodniczącego Rady Zarządzającej, w uzgodnieniu z Przewodniczącym Rady Wykonawczej i Dyrektorem Generalnym Międzynarodowego Biura, na żądanie lub za zgodą przynajmniej 2/3 członków CCEP.

W czasie trwania obrad Kongresu, CCEP występuje jako jedna z roboczych Komisji (w Wiedniu - Komisja nr 3). Do jej zadań należy:

a) ocena prac wykonanych przez Radę Zarządzającą w okresie przerwy między dwoma Kongresami;

b) ocena i zatwierdzanie ogólnego sprawozdania z prac Rady Zarządzającej, składanego Kongresowi i przedstawianie ewentualnych uwag;

c) badanie wniosków Rady Zarządzającej dotyczących podjęcia przyszłych prac i ustalanie ich programu dla przedstawienia Kongresowi;

d) przedstawianie Kongresowi wykazu krajów-członków, które pragnęłyby wejść do nowej Rady Zarządzającej;

e) studiowanie wszystkich innych zagadnień, powierzanych Komisji przez Kongres.

Kadencja Rady zarządzającej obejmuje okres między dwoma Kongresami.

Rada Zarządzająca zbiera się w zasadzie corocznie - miejsce i data są zatwierdzane przez Przewodniczącego Rady w uzgodnieniu z Przewodniczącym Rady Wykonawczej i Dyrektorem Generalnym Biura Międzynarodowego.

Pierwsza sesja Rady Zarządzającej jest zwoływana i otwierana przez Przewodniczącego Kongresu. Na niej dokonuje się wyboru Przewodniczącego i trzech wiceprzewodniczących. Tworzą oni Prezydium, do którego zadań należy przygotowanie prac każdej sesji Rady Zarządzającej oraz wykonywanie innych zadań na jej zlecenie.

Prace Rady Zarządzającej są podzielone pomiędzy trzy sekcje specjalistyczne: techniczną, eksploatacyjną i ekonomiczną, do zadań których należy:

1. Organizowanie studiów najważniejszych problemów technicznych, eksploatacyjnych i ekonomicznych, interesujących zarządy Związku oraz opracowywanie informacji i opinii w tym zakresie.

2. Podejmowanie niezbędnych starań mających na celu studiowanie i rozpowszechnianie doświadczeń i osiągnięć niektórych krajów z zakresu rozwoju techniki, eksploatacji i ekonomiki służb pocztowych.

3. Badanie stanu aktualnego i potrzeb służb pocztowych w krajach nowych i będących na drodze rozwoju oraz opracowywanie odpowiednich zaleceń co do kierunków i środków doskonalenia pracy poczty w tych krajach.

4. Podejmowanie w uzgodnieniu z Radą Wykonawczą właściwych środków w dziedzinie współpracy technicznej z wszystkimi krajami - członkami Związku - a w szczególności z krajami nowymi i będącymi na drodze rozwoju.

Rada powołuje do życia grupy robocze, do zadań których należy studiowanie określonych zagadnień. Członkowie Rady Zarządzającej mają obowiązek aktywnego udziału w studiach. Kraje - członkowie nie należące do Rady Zarządzającej mogą jednak na żądanie współpracować z grupami roboczymi.

Podczas każdej sesji Rada Zarządzająca:

a) wymienia poglądy na temat prac zakończonych, bądź będących w toku i wydaje zalecenia w odniesieniu do tych prac;

b) ustala program prac na okres do następnej sesji;

c) bada inne zagadnienia, przedstawione przez jednego z członków CCEP bądź przez Radę Wykonawczą;

Rada Zarządzająca uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Obsługę Sekretariatu Rady Zarządzającej i jego organów zapewnia Biuro Międzynarodowe Związku.

3. PRZEBIEG PRAC CCEP

W CZASIE OBRAD XV KONGRESU POCZTOWEGO

Kongres wiedeński zamknął pierwszy okres działalności CCEP, ocenił dorobek Rady Zarządzającej, odnowił jej skład oraz zatwierdził program prac na następną kadencję.

cję. Równocześnie w toku obrad rozszerzono tematykę zagadnień CCEP, wprowadzono pewne zmiany organizacyjne, co pozwala na zwiększenie możliwości realizacyjnych Rady.

Jako jedną z roboczych komisji Kongresu, CCEP rozpatrzyła szereg problemów i przygotowała wnioski, które stały się następnie przedmiotem oceny i aprobaty plenarnych posiedzeń Kongresu.

CCEP odbyła łącznie 6 posiedzeń, poświęconych ocenie sprawozdania z całokształtu działalności Rady za okres 1957 - 1963 r. oraz rozpatrzeniu około 30 wniosków. Najważniejsze z nich dotyczyły:

- a) struktury organizacyjnej CCEP,
- b) listy członków przyszłej Rady Zarządzającej,
- c) utworzenia międzynarodowego instytutu wyższych studiów pocztowych,
- d) program prac na okres 1964 - 1969.

Ocena działalności Rady zarządzającej za ubiegłą kadencję dała sposobność krajom-członkom do ogólnego ustosunkowania się do roli i zadań CCEP oraz zgłoszenia wniosków, które następnie znalazły swój oddźwięk przy ustalaniu programu przyszłych prac.

Na uwagę zasługują wypowiedzi niektórych przedstawicieli.

Przedstawiciel Pakistanu oceniając dodatnio wyniki działalności CCEP za ubiegłą kadencję, wyraził jednak w imieniu krajów będących na drodze rozwoju pogląd, że podejmowane przez CCEP w minionym okresie studia nie od-

powiadały bezpośrednim, podstawowym potrzebom tych krajów. Zaledwie 25 do 30% informacji, zawartych w opracowaniach CCEP mogło być wykorzystane przez wielu członków Związku.

Takie zagadnienia, jak mechanizacja pracy poczty, automatyzacja dzielenia przesyłek w oparciu o systemy kodowania, wprowadzanie maszyn elektronowych itp. przedstawiają dla krajów będących na drodze rozwoju dość odległą przyszłość.

Dążenie do wyrównania poziomu pracy poczty we wszystkich krajach - członkach Związku wymaga, aby program przyszłych prac CCEP był oparty na kryteriach minimalnych, wiążących się bezpośrednio z podstawowymi zadaniami poczty.

Podobne zastrzeżenia zgłaszały inne kraje. Tak np. Indie interesują przede wszystkim urządzenia małej mechanizacji, możliwe do bezpośredniego wprowadzenia do służby, maszyny do stemplowania, środki transportu wewnętrznego, nowe przyrządy do otwierania worków itp.

Z uwagami tymi zgodziły się również niektóre kraje gospodarczo rozwinięte. Reprezentant Holandii przyznał, że prace sekcji technicznej przyniosły bezpośredni pożytek zarządom pocztowym, które są w trakcie mechanizacji czynności pocztowych, tym niemniej będą one w przyszłości przydatne dla wszystkich administracji, które przystąpią do mechanizacji ich służb.

Wnioski z dyskusji postanowiono wykorzystać przy omawianiu programu przyszłych prac, a sprawozdanie z działalności Rady Zarządzającej za lata 1957-1963 aprobowano.

Bilans tej działalności w krótkim zarysie przedstawia się następująco:

Program prac CCEP na okres 5-letni obejmował łącznie 45 tematów. W czasie trwania kadencji Rady Zarządzającej wpłynęły dodatkowo 3 tematy, w tym jeden z Polski ("wymiana i przewóz poczty na liniach kolejowych zelektryfikowanych i motorowych").

Z ogólnej ilości 48 prac 20 dotyczyło sekcji technicznej, 18 - eksploatacyjnej i 10 - ekonomicznej.

Na skutek przesunięcia 8 tematów na lata 1964-1969 oraz połączenia 6 studiów z pokrewnymi, w ostatecznym bilansie zostały 34 prace.

Stan wykonania planu przedstawiał się następująco: 22 studia zostały ukończone całkowicie, 8 o charakterze ciągłym - w zakresie przewidzianym na okres sprawozdawczy, 4 tematy są jeszcze w trakcie opracowania.

Studia uznane za ciągle dotyczą głównie prac sekcji technicznej; nie mogą być one uważane za ukończone, postęp techniki wymaga stałego śledzenia nowych osiągnięć i kontynuowania badań.

Prace ukończone całkowicie, bądź ukończone na pewnym etapie, są publikowane we wspomnianym już "Zbiorze Studiów Poczтовых".

Dorobkiem Rady Zarządzającej za lata 1957-1964 jest 29 wydawnictw (poz. 30-58 "Zbioru"). Jako pierwsze opublikowano studium: "Metody określania opłacalności ekonomicznej mechanizacji i automatyzacji placówek pocztowych". Ostatnie wydawnictwo omawia zagadnienia higieny i bezpieczeństwa pracy w służbie pocztowej.

Sprawozdanie z działalności Rady Zarządzającej, przyjęte przez CCEP, zostało następnie jednogłośnie zatwierdzone przez Kongres.

Wyniki prac CCEP w zakresie spraw organizacyjnych przyniosły m.in. propozycję powiększenia składu Rady Zarządzającej z 20 do 26 członków oraz opracowanie listy krajów-członków, które przagnęłyby wejść do nowej Rady.

Obie propozycje Kongres zatwierdził.

W skład nowej Rady Zarządzającej na okres 1964-1965 weszły kraje-członkowie: NRF, St.Zjedn. A.P., Australia, Belgia, Kamerun, Kolumbia, Kongo (Leopoldville), Dania, Francja, Wielka Brytania, Wysoka Wolta, India, Indonezja, Włochy, Japonia, Kuwejt, Maroko, Pakistan, Holandia, Polska, ZRA, Szwajcaria, Czechosłowacja, Syjam, ZSRR i Jugosławia.

Dużo czasu i pracy poświęciła CCEP zagadnieniu rozszerzenia współpracy międzynarodowej w zakresie organizacji szkolenia i doszkalania zawodowego kadr pocztowych.

Inicjatorem podjęcia tej akcji była administracja polska, która w r. 1961 wystąpiła z wnioskiem o zorganizowanie Wyższej Szkoły Pocztovej, przygotowującej wysoko-kwalifikowany personel dla potrzeb wewnętrznych krajów, jak również i dla rozwoju stosunków międzynarodowych.

Wniosek Polski poparty przez Belgię, był pozytywnie oceniony przez dawną Komisję Wykonawczą i Łącznikową, Radę Zarządzającą CCEP oraz Międzynarodowe Biuro Związku. Dyrektor Biura przygotował na Kongres w tej sprawie dwa projekty, które stały się podstawą dyskusji CCEP.

W czasie obrad zagadnienie pomocy Związku w zakresie doskonalenia kadr pocztowych zostało powszechnie ocenione jako jedna z celowych i ważnych form podnoszenia poziomu służby pocztowej w skali międzynarodowej. Przykładem występujących tu trudności, zwłaszcza w krajach będących na drodze rozwoju, może być wypowiedź przedstawiciela Maroka, który oświadczył, że jego kraj w ciągu 8 lat musiał przygotować i wyszkolić 5000 pracowników pocztowych.

Dyrektor Międzynarodowego Biura podał, że w r. 1963 około 1000 pracowników pocztowych różnych krajów dokształcało się zagranicą, co jednak nie zaspokajało ogólnych potrzeb.

Przy rozpatrywaniu tego zagadnienia szereg krajów postulowało jednak wprowadzenie systemu decentralizacji szkolenia a ponadto wprowadzenie pewnej etapowości w rozwijaniu tej formy działalności Związku.

Wobec dużej wagi omawianego zagadnienia i pewnej różnicy stanowisk, a zwłaszcza konieczności szerszego uwzględnienia potrzeb krajów, nowych członków Związku, postanowiono wyłonić specjalną grupę roboczą, która miała by za zadanie przeanalizowanie całokształtu sprawy i przedłożenie CCEP projektu rezolucji. W skład Grupy weszli przedstawiciele: Francji - jako przewodniczący, Belgii - jako wiceprzewodniczący oraz Kolumbii, Etiopii, Wielkiej Brytanii, Czadu i ZSRR.

Opracowany przez grupę roboczą projekt rezolucji, ponownie przedyskutowany i uzupełniony, stał się podstawą

Uchwały Kongresu, której najistotniejsze punkty przedstawiają się następująco:

Uważając, że organizacja zdecentralizowanego szkolenia zawodowego doprowadzi do udoskonalenia służb pocztowych i polepszenia międzynarodowych stosunków pocztowych, Kongres zobowiązał Radę Wykonawczą i Radę Zarządzającą do utworzenia Komitetu Nauki.

W skład Komitetu wejdzie po 4 członków ze strony obu Rad, przy czym powinien być zapewniony szerszy udział krajów, będących na drodze rozwoju. Pracami Komitetu Nauki kieruje Przewodniczący Rady Wykonawczej, przy udziale sekretarza - Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura.

Dalsze postanowienia Uchwały Kongresu nałożyły na Międzynarodowe Biuro, pod kierownictwem Komitetu Nauki, następujące obowiązki:

a) podjęcie niezbędnych kroków dla określenia istniejących ośrodków szkolenia oraz ustalenie potrzeb krajów będących na drodze rozwoju w zakresie szkolenia i doskonalenia kadr narodowych;

b) ustalenie na podstawie wyników ankiety i przy uwzględnieniu zasady pierwszeństwa, programu szkolenia zawodowego, mającego na celu z jednej strony - zwiększenie wykorzystania szkół narodowych, regionalnych bądź czynnych w ramach związków ograniczonych, z drugiej zaś strony - rozszerzenie tworzenia szkół, które okażą się niezbędne;

c) zapewnienie tego rodzaju zakładom, w razie żądania, wykładowców wykwalifikowanych w zakresie przemio-
tów pocztowych, jak również wszystkich właściwych środ-
ków materialnych (dokumentacji, podręczników szkolnych
itp.);

d) organizowanie w okresie późniejszym kursów i se-
minariów, doszkalających wyższych pracowników zarządów
pocztowych krajów-członków.

Międzynarodowe Biuro zostało zobowiązane do finanso-
wania tej akcji w ramach międzynarodowej współpracy
technicznej, biorąc pod uwagę, że podstawowymi źródłami
finansowania powinny być fundusze pomocy technicznej Or-
ganizacji Narodów Zjednoczonych.

Równie duże zainteresowanie krajów-członków wywołało
zagadnienie ustalenia programu prac Rady Zarządzającej
na lata 1964-1969. W dyspozycji CCEP były następujące
dokumenty:

a. Projekt programu prac zestawiony przez ustępują-
cą Radę Zarządzającą. Wykaz proponowanych studiów do no-
wego programu prac obejmował 43 tematy, ponadto wzięto
pod uwagę 8 studiów ciągłych i 4 tematy będące w opra-
cowywaniu i nie ukończone przed Kongresem.

b. Wniosek Etiopii o rozszerzenie programu studiów
o 2 tematy.

c. Wniosek ZSRR, Republik Ukrainy i Białorusi, doty-
czący wprowadzenia nowego tematu: "Drogi rozwoju i po-
stępu technicznego służby pocztowej w nowych krajach i

krajach będących na drodze rozwoju w okresie 10-20 najbliższych lat".

Kierunki rozwoju służby pocztowej ilustrowało opracowanie Międzynarodowego Biura i Podkomisji Mieszanej CCEP na temat "Perspektywy rozwoju i postępu technicznego w służbie pocztowej w okresie 15-20 lat".

W wyniku obrad CCEP postanowiono przedstawić Kongresowi program studiów Rady Zarządzającej, oparty na liście tematów, proponowanej przez ustępującą Radę i z uwzględnieniem wniosku ZSRR oraz Republik Ukrainy i Białorusi. Spośród tych tematów nowa Rada powinna wybrać studia, które wejdą do planu najbliższych 5 lat. CCEP równocześnie zaakceptował postulaty, zgłoszone przez kraje członkowskie a dotyczące zwrócenia specjalnej uwagi na problemy eksploatacyjne krajów będących na drodze rozwoju.

Kongres wiedeński zaaprobował ogólny program prac CCEP na lata 1964-1969, jak również podzielił stanowisko CCEP zalecające ograniczenie podejmowania nowych studiów w tym okresie do 15 tematów. Równocześnie Kongres podkreślił konieczność uwzględnienia w tym zawężonym planie tematów zgłaszanych przez kraje będące na drodze rozwoju.

Zgodnie z tymi postanowieniami, Rada Zarządzająca wybrała 15 tematów i wstawiła je do swego programu prac na okres do roku 1969, ustaliła hierarchię ich pilności oraz powołała do życia odpowiednią ilość grup roboczych.

Program tych prac przedstawia się następująco:

A. Sekcja Techniczna

Studium A.101 - Środki załadunku, wyładunku i przewozu odsyłek pocztowych. Kraj kierujący - NRF + 9 krajów współpracujących (w tym Polska).

Studium A.105 - Stoły i urządzenia odpylające, stosowane przy otwieraniu worków z ładunkiem pocztowym. Kraj kierujący - Holandia + kraje współpracujące.

Studium A.106 - Mechanizacja i automatyzacja czynności rachunkowych: operacje okienkowe, rachunkowość urzędów pocztowych i ośrodków księgowości. Kraj kierujący - Stany Zjednoczone Ameryki Północnej + 4 kraje współpracujące.

Studium A.103 - Zasady dostosowania układu druków pocztowych do wymagań maszyn biurowych. Kraj kierujący - Dania + 3 kraje współpracujące.

B. Sekcja Eksploatacyjna

Studium B.103 - Studium obecnej organizacji służby pocztowej w krajach będących na drodze rozwoju oraz kierunki i środki podniesienia poziomu tej służby. Kraj kierujący - Francja + 13 krajów współpracujących.

Studium B.105 - Kierunki rozwoju techniki w służbie pocztowej w krajach nowych i będących na drodze rozwoju w perspektywie najbliższych 10-20 lat. Kraj kierujący - ZSRR + 12 krajów współpracujących.

Studium B.109 - Zagadnienia personalne i warunki przyjmowania do służby, szkolenia i doszkalanania, zasady awansowania itp. Kraj kierujący - Belgia + 6 krajów współpracujących.

Studium B.112 - Organizacja rozdziału różnego rodzaju przesyłek pocztowych w służbie ekspedycyjnej poszczególnych kategorii placówek pocztowych (stałych i ruchomych). Kraj kierujący - Belgia + 7 krajów współpracujących (w tym Polska).

Studium B.119/123 - Metody ustalania etatów w urzędach pocztowych. Obliczanie czasu pracy personelu doręczającego przesyłki. Kraj kierujący - Japonia wspólnie ze Szwajcarią + 5 krajów współpracujących (w tym Polska).

Studium B.120 - Organizacja kontroli przekazów pocztowych. Kraj kierujący - Polska + 4 kraje współpracujące.

Studium B.114 - Normalizacja wyposażenia pocztowego, używanego w służbach eksploatacyjnych. Powołanie grupy roboczej przesunięto do najbliższej Rady Zarządzającej.

Studium B.126 - Środki przewozu ładunku pocztowego wewnątrz i zewnątrz urzędów pocztowych. Kraj kierujący - Szwajcaria + 6 krajów współpracujących.

C. Sekcja Ekonomiczna

Studium C.110 - Aspekty ekonomiczne opłat za przewóz poczty drogą lotniczą. Kraj kierujący - Wielka Brytania + 14 krajów współpracujących (w tym Polska).

Studium C.104 - Badanie zapotrzebowania rynku na usługi pocztowe. Kraj kierujący - Francja + 7 krajów współpracujących.

Studium C.107/108 - Stosowanie metod matematycznych w dziedzinie organizacji i planowania procesów produk-

cyjnych w urzędach pocztowych – dla wyboru najbardziej celowych środków mechanizacji pracy w urzędach pocztowych.

Do prac w tej grupie zgłosiły się tylko 2 kraje: ZSRR i Holandia, wobec czego postanowiono uzupełnić jej skład na najbliższym posiedzeniu Rady Zarządzającej (Paryż - 1965 r.).

Za najpilniejsze uznano podjęcie studiów w zakresie siedmiu tematów, tj. A.101, A.105, B.103, B.109, B.112, C.110 i C.104.

Równocześnie Rada Zarządzająca postanowiła, że prace nad wymienionymi tematami będą rozpoczęte możliwie najszybciej, tak aby na najbliższej dorocznej sesji mogły być przedstawione sprawozdania o podjęciu studiów i o stanie ich zaawansowania.

4. PIERWSZA SESJA I PRACE NOWEJ RADY ZARZĄDZAJĄCEJ CCEP

XV Kongres Pocztowy w art. 1 protokołu końcowego do Regulaminu Generalnego Związku uchwalili, że postanowienia dotyczące organizacji i funkcjonowania Rady Wykonawczej i Rady Zarządzającej CCEP mają być stosowane przed wejściem w życie Regulaminu.

Równocześnie Kongres przyjął rezolucję, mocą której postanowienia aktów, które będą przedłożone do podpisu Pełnomocników, a dotyczące nowego składu i nowych uprawnień obu wymienionych organów, mają być stosowane natychmiast.

Jako uzasadnienie rezolucji Kongres podał dążenie do uniknięcia opóźnień w pracach obu Rad i umożliwienie im ukonstytuowania się jeszcze w czasie obrad wiedeńskich.

Zgodnie z tymi uprawnieniami odbyła więc w Wiedniu pierwsza sesja Rady Zarządzającej, obejmująca 3 posiedzenia: jedno, poświęcone ukonstytuowaniu się Rady oraz dwa robocze.

Zgodnie z art. 105 Regulaminu Generalnego pierwsze posiedzenie zwołał i otworzył Przewodniczący Kongresu. Porządek obrad obejmował, poza otwarciem posiedzenia, wybór Przewodniczącego i 3 wiceprzewodniczących Rady.

W wyniku obrad wybrano jednogłośnie na:

Przewodniczącego Rady - Francję,

Wiceprzewodniczącego Sekcji Ekonomicznej Rady - ZSRR
(powtórnie),

Wiceprzewodniczącego Sekcji Technicznej - Holandię
(powtórnie),

Wiceprzewodniczącego Sekcji Eksploatacyjnej - Pakistan.

Dwa posiedzenia robocze rozpatrywały m.in. sprawę regulaminu wewnętrznego Rady, nowy program prac i priorytet tematów, powołanie grup roboczych, wybór przedstawicieli Rady do Komitetu Nauki a wreszcie ustalenie daty i miejsca następnej sesji.

Regulamin wewnętrzny zatwierdzono prowizorycznie z zastrzeżeniem możliwości wniesienia poprawek na następnej sesji.

Nowy program prac Rady, wybór najpilniejszych tematów

oraz ukonstytuowanie się grup roboczych omówiono w części 3 artykułu.

Jako przedstawiciele Rady Zarządzającej w Komitecie Nauki wybrano: Francję, Indonezję, Maroko i Związek Radziecki.

Na zaproszenie Francji następną doroczną sesję Rady Zarządzającej CCEP odbędzie się w październiku r.b. w Paryżu.

Bibliotheca D. L.